

ימימה אבידור-טשרנוביץ

ביקור הצעזועים

הספר לסופרת ימימה אבידר-טשרנוביץ
(1998-1909)

הachat, איננה זריזה ביטור.
ותנה כבר הפרווזדור, והנה הדלת לחדר שבו שוכנת ימימה.
מי זאת שוכבת במיטה? האם זאת ימימה?
פניה חיוורות, עיניה עצובות, וחיקן איןנו נראה על פניה.
מה יש לה? למה היא עצובה כל כך?
ועל יד המיטה יושב איש, ובאוונונו מכשיר מיוחד, והוא מקשיב בו לדופק ולΚול לבה של ימימה: טוק טוק טוק!
זהו הרופא, לוחשת בוכחה שלוה.
וליד הרופא עומדות דנה ורומה, עיניהן עצובות והן שואלות:
מה המצב של ימימה? תגיד, הרופא!
הרופא איןנו עונה. הוא ממשיך להקשיב לדופק של ימימה.
ואז קראה בוכחה שלוה: "ימימה!"
וימימה איננה שומעת.
או תופף המתווף בשקט בשקט: "ימימה!"
וימימה איננה שומעת.
ורק הרופא שמע ואמר: "הביתי, ימימה, הנה הצעזועים באו לבקר
אותן".
הביתה ימימה וחיקן קל ריחף על שפתיה והוא לחשה: "הצעזועים
שליל!."
כל כך חלהה הייתה, עד כי רק שפתיה נעו וקולה כמעט לא נשמע.
והיא עצמה את עיניה לעד.
"ימימה איננה עוד אטנו", אמר הרופא, והצעזועים פרצו בבכי מר,
ולא ידעו את נפשם מצער.
"צעזועים יקרים", אמר הרופא, "הקוסמת הגדולה, שהביאה אתכם
לעולם והעניקה לכם חי' נצח, הילכה לבלי שוב. אבל היא תשוב
לחיים אם הילדים לא ישחכו אותה. אמרו לילדים: "היה הייתה
סופרת אהבת ונאהבת, שכתבה בשבללם عشرות סיפורים
יפים. לנו לספריה, ילדים, וקראו אותם. ובכל פעם שאחד מכם
יקרא סיפור שכתבה ימימה, היא תהיה מחדש.
שרביט הקסמים הוא מעתה שלכם!"
אנחנו, שהיינו ילדים שקראו את ספריך, ימימה, והפכנו לסופרים
שכותבים לילדים, מבקשים לומו לך שלום אחרון, ותודה על מה
■ שהיית לנו בחיקך, ועל מה שתהיה לנו אחרי מותך.

ה קרה לימייה? זה כמה ימים שלא קמה מהמיתה.
ובוכחה שלוה דואגת מאוד ושותאלת את הקוביות:
"אולי אתן יודעת מה קרה לימייה?"
הקוביות שואלות את המתווף הקטן:
"אולי שמעת משחו על ימימה?
למה איננה קמה מהמיתה?"
לא, מшиб המתווף הקטן, לא שמעתי שום דבר.
שוכנים הצעזועים בארגוז של המרפא,
וימימה אינה באה לומר להם: "בוקר טוב" ו"לילה טוב".
מחכים הצעזועים יום, יומיים, שלשה.
ובימים הרביעי לא יכולת בוכחה שלוה להתפרק ואמרה:
"מוכרחים לדאות מה קרה לימייה".
נשלה את הcador, הוא יתגלל ויראה, הצעע מישחו.
התגלל הcador והגע עד המטבח, התגלל ומיד
חזר מבוהל ומבובל.
ראיתי את דנה ואת רמה במטבח ופניהם עצובות כל כך.
וגם ניבי הייתה שם וימימה – איננה.
נדמה לי ששמעתי את המילה "חוליה". אבל אני יודע מה זה
חוליה".

"כדור טפשו", עcosa בוכחה שלוה, "ימימה חוליה,
זה סימן שהוא כואב לה. היא ודאי שוכבת במיטה".
צריך ללבך לבקר את ימימה, הסכימו הצעזועים ואמרו:
"نزل ונשאל מה שלומה ומה תיא תשוב".
טיפסו הצעזועים, לאט לאט יצאו מתחן הארגז,
הסתדרו בתהלה, והללו לבקר את ימימה החולה.
בראש התגלל הcador, אחריו המתווף הקטן,
אחרי המתווף – העגלה עם הקוביות, ועליה יושבת
כל משפחת החיות עם הצפצה בבטן, ואחרונה חביבה – בוכחה
שלוה.
לאט לאט מתקדמת תhalbוכת הצעזועים והcador מזרז:
"קדימה! קדימה! מה אתם זוחלים צבים!"
אך העגלה עם הקוביות כבדה, וגם שלוה, בעלת הרجل
נירה הראל: סופרת ועורכת.